

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Urzędowi Skarbowemu w Ś.
o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 stycznia 2015 r., sygn. akt VI Pa (...) Sąd Okręgowy w B. w sprawie z powództwa R. K. przeciwko Urzędowi Skarbowemu w Ś. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oddalił apelację (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy stwierdził, że niezasadny jest zarzut powoda, dotyczący jego dyskryminacji poprzez przeniesienie na stanowisko pracy nieodpowiadające jego kwalifikacjom. Jak zauważył Sąd, okoliczność, że przez wiele lat powód zajmował w pozwanym Urzędzie stanowisko starszego

informatyka nie zdezaktualizowała jego przygotowania zawodowego związanego z ukończeniem studiów podyplomowych z zakresu prawa podatkowego. Studia te z pewnością stanowiły właściwe przygotowanie zawodowe do objęcia stanowiska w jednostce organizacyjnej pozwanego zajmującej się windykacją należności podatkowych.

Sąd Okręgowy ocenił również, że na nowym stanowisku pracy powód wykonywał obowiązki różniące się zasadniczo od jego poprzedniego zakresu obowiązków. Oceny tej nie może zmienić fakt, że dodatkowo powód wykonywał również obowiązki informatyka, w czasie jego nieobecności, bowiem zadania te zajmowały jedynie niewielką część jego czasu pracy. Jak przy tym zauważył Sąd drugiej instancji zmiany w strukturze organizacyjnej pozwanego powodowały autentyczną potrzebę zatrudnienia pracowników w nowo utworzonym Referacie d/s Wierzycielskich. Zatem spełniona została i ta przesłanka przeniesienia urzędnika służby cywilnej na stanowisko w tej jednostce organizacyjnej pozwanego.

Sąd odwoławczy nie podzielił również argumentacji powoda w zakresie dyskryminacji pod względem wynagrodzenia za pracę. Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd pierwszej instancji, zauważył bowiem, że wynagrodzenie powoda na nowym stanowisku pracy było odpowiednio wyższe niż wynagrodzenie innych pracowników zajmujących podobne stanowiska, co znajdowało swoje uzasadnienie w dodatkowych zadaniach jakie wykonywał powód.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że w sprawie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia jak należy rozumieć definicję przygotowania zawodowego określonego w art. 62 ust. 1 *in fine* Ustawy o służbie cywilnej. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, zgodnie z żądaniem apelacji przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, z ostrożności procesowej wniósł również o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze

wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że choć skarżący powołał się wprost na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wskazując, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, to w istocie przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułował tak, jak gdyby chodziło mu o dokonanie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W ocenie składu Sądu Najwyższego rozpoznającego przedmiotową sprawę w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zabrakło odpowiedniej argumentacji, spełniającej wymagania, sformułowane przez Sąd

Najwyższy w przywołanym powyżej orzecznictwie, dla wykazania występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie sformułował konkretnego zagadnienia prawnego, nie przedstawił argumentacji prawnej, która uzasadniałaby występowanie zagadnienia, nie wykazał, że zagadnienie prawne ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jak również podobnych spraw w przyszłości.

Lektura uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak również uzasadnienia podstaw kasacyjnych prowadzą do wniosku, że zawarte tam argumenty stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądów rozpoznających przedmiotową sprawę, zaś zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Oznacza to, że nie tylko nie mogą one być wprost przywoływane jako podstawy skargi kasacyjnej ale również, nie mogą być stawiane pod pozorem występowania innych, dopuszczalnych podstaw kasacyjnych.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.